

خدیجه؛ بانوی مبارکه و همدم مریم در بهشت/ مباحثات خداوند به خدیجه

جایگاه حضرت خدیجه(س) به قدری والا است که پیامبر اکرم در حق او می فرماید: ای خدیجه! خداوند متعال هر روز به وجود تو چندین بار به ملائکه اش مباحثات می کند.

جایگاه حضرت خدیجه(س) به قدری والا است که پیامبر اکرم در حق او می فرماید: ای خدیجه! خداوند متعال هر روز به وجود تو چندین بار به ملائکه اش مباحثات می کند.

به گزارش خبرنگار مهر، حضرت خدیجه(س) در خانواده ای اصیل و شریف از قبیله قریش به دنیا آمد. افراد خاندانش همگی اهل فضل، فداکاری و حمایت کننده از خانه کعبه بودند.

در عصر جاهلیت که بسیاری از زنان به انحراف‌های عصر جاهلی آلوده بودند، حضرت خدیجه به خاطر قداست و پاکی در همه ابعاد، به عنوان «طاهره» یعنی پاک سرشت و پاک روش خوانده می‌شد. همچنین شخصیت حضرت خدیجه(س) در همان عصر آن‌چنان چشم‌گیر و مورد احترام خاص و عام بود که او را با عنوان «سیده نسوان» یعنی سرور زنان می‌خواندند.

حضرت خدیجه(س) قبل از ولادت، در کتاب آسمانی انجیل که بر حضرت عیسی نازل شد به عنوان «بانوی مبارکه و همدم مریم در بهشت» یاد شده است، در آنجا که در توصیف پیامبر اسلام(ص) خطاب به عیسی آمده است «نسله من مبارکه، وهی مونس أمک فی الجنة» یعنی نسل او از مبارکه (بانوی پربرکت) ادامه می یابد که همدم مادرت مریم در بهشت می باشد.

اولین بانویی که به پیامبر ایمان آورد وجود مبارک حضرت خدیجه(س) بود. امیر مؤمنان در خطبه قاصعه می فرمایند: روزی که رسول خدا به پیامبری رسید، نور اسلام به هیچ خانه ای وارد نشد جز به خانه پیامبر و خدیجه که من سومین نفر آنان بودم که نور وحی و رسالت را می دیدم و عطر نبوت را استشمام می کردم.

جایگاه حضرت خدیجه(س) به قدری والا است که پیامبر اکرم در حق او می فرماید: ای خدیجه! خداوند متعال هر روز به وجود تو چندین بار به ملائکه اش مباحثات می کند.

در آیه هشتم سوره ضحی که خطاب به پیامبر می فرماید: «و وجدک عائلاً فأغنی». در این آیه و آیات قبل از آن، خداوند در خصوص نعمت‌هایی که به پیامبر(ص) عطا می کند می فرماید «خداوند تو را فقیر یافت و بی نیاز نمود». در تفسیر نمونه ذیل این آیه آمده است این سومین نعمتی است که در این آیات به آن اشاره شده است و مقصود حضرت خدیجه(س) است که خداوند توجه آن زن مخلص با وفا را به سوی پیامبر جلب نمود تا ثروت سرشارش را در اختیار پیامبر و اهداف بزرگ او قرار دهد.

لذا این آیه بطور خاص بر وجود مقدس حضرت خدیجه(س) اشاره دارد و از آن حضرت به عنوان نعمتی برای نبی مکرم اسلام یاد می کند. در تفسیرهای عامه و خاصه و در روایات اهل بیت آمده است، که مراد از «بی نیاز ساختن پیامبر» مال و بخشش خدیجه بود که همه را در طبق اخلاص گذاشته و برای پیشرفت دین مبین اسلام در اختیار پیامبر قرار داد.

همچنین روایت‌های مفصلی در مقام و منزلت این بانوی بزرگوار وارد شده است. مثلاً امیر مؤمنان علی(ع) فرمود: «سادات نساء العالمین اربع، خدیجه بنت خویلد و فاطمه بنت محمد و آسیه بنت مزاحم و مریم بنت عمران» یعنی سرور بانوان دو جهان چهار بانو هستند که عبارتند از: خدیجه، فاطمه، آسیه و مریم.

همچنین پیامبر فرمود: پیامبر(ص) فرمود: «اشتأقت الجنة إلى أربع من النساء: مریم بنت عمران و آسیه بنت مزاحم زوجة فرعون و هی زوجة النبی، فی الجنة و خدیجه بنت خویلد زوجة النبی فی الدنيا و آخرة و فاطمه بنت محمد» یعنی بهشت مشتاق چهار زن است مریم دختر عمران، آسیه دختر مزاحم همسر فرعون، که همسر پیامبر در بهشت است. خدیجه دختر خویلد همسر رسول خدا در دنیا و آخرت و فاطمه دختر محمد(ص).

حضرت خدیجه(س) پس از ایمان به پیامبر اسلام و نثار تمام ثروت و دارایی خویش به ایشان متحمل ناملایمات فراوانی شد. امام صادق(ع) فرمود: وقتی خدیجه علیها السلام پیامبر اکرم(ص) را به همسری برگزید، زنان مکه به دلیل دشمنی با آن حضرت، از او دور شدند، آنان نه تنها به خدیجه(س) سلام نمی کردند؛ حتی از رفت و آمد زنان دیگر هم جلوگیری می نمودند. به این

ترتیب وحشتی عجیب بر وجود خدیجه مستولی شد؛ البته او بیشتر از این می ترسید که به پیامبر(ص) آسیبی برسانند.

وقتی خدیجه به فاطمه حامله شد، فاطمه در شکم مادر با او سخن می گفت و مونس مادر بود و او را به صبر توصیه می فرمود اما خدیجه این حالت را از پیامبر مخفی می داشت تا آن که روزی حضرت داخل شد و شنید که خدیجه با کسی سخن می گوید. حضرت به اطراف نگرید؛ اما کسی را ندید، پرسید: ای خدیجه! با چه کسی سخن می گویی؟ خدیجه در پاسخ به کودکی که در شکم داشت، اشاره کرد و پاسخ داد: فرزندی که در شکم دارم، با من سخن می گوید و مونس من است، حضرت فرمود: در همین لحظه جبرئیل به من خبر داد که این فرزند دختر است. او و نسل او طاهر، بابرکت و خجسته است و خداوند نسل مرا از او به وجود خواهد آورد. از نسل او امامان دین متولد می شوند و حق تعالی بعد از قطع وحی، آن ها را جانشین خود در زمین قرار می دهد.

لازم به ذکر است در زمان وضع حمل حضرت خدیجه(س) وقتی ولادت فاطمه نزدیک شد، خدیجه کسی را نزد زن های قریش و بنی هاشم فرستاد تا او را در هنگام زایمان کمک کنند، اما آنها گفتند: تو حرف ما را نپذیرفتی و با محمد یتیم و فقیر ازدواج کردی؛ ما هم با تو کاری نداریم.

اما چنانکه در حدیث آمده است چهار زنی که هنگام ولادت فاطمه(س) برای کمک به حضرت خدیجه(س) آمدند ساره، همسر حضرت ابراهیم، آسیه، همسر فرعون که زنی بسیار شایسته بود؛ مریم، دختر عمران و کلثوم، خواهر حضرت موسی بودند.

باید گفت علاوه بر تحمل مشکلاتی که در حدیث امام صادق(ع) به آن اشاره شد، خدیجه(س) تمام تلخی های سیاسی و اجتماعی آن روز را که قلب نازنین پیامبر خدا را مجروح می ساخت ترمیم نمود و ایشان را در ادامه سیرالهی اش یاری داد. در اثر همین ایمان و فداکاری به مقامی رسید که خداوند به او سلام رساند.

از «ابوسعید خدری» نقل است که رسول خدا فرمود: وقتی که در شب معراج، جبرئیل مرا به سوی آسمان ها برد و سیر داد، هنگام مراجعت به جبرئیل گفتم: «آیا حاجتی داری؟» جبرئیل گفت: «حاجت من این است که سلام خدا و سلام مرا به خدیجه برسانی» پیامبر(ص) وقتی که به زمین رسید، سلام خدا و جبرئیل را به خدیجه ابلاغ کرد. خدیجه گفت: «همانا ذات پاک خدا سلام است و از او است سلام و سلام به سوی او باز گردد و بر جبرئیل سلام باد.»

در باب تاریخ وفات آن بانوی بزرگوار نیز گفته شده که ایشان بعد از 25 سال زندگی در کنار پیامبر در دهم ماه مبارک رمضان وفات یافت. در کتاب «الخصائص الفاطمیه» نقل شده: طبق روایت مشهور هنگامی که حضرت خدیجه رحلت کرد، فرشتگان رحمت از جانب خداوند کفن مخصوصی برای خدیجه نزد رسول خدا آوردند و این علاوه بر اینکه مایه برکت برای خدیجه بود، مایه تسلی خاطر رسول خدا گردید. و به این عنوان تقدیر و تجلیل جالبی از طرف خداوند؟ حضرت خدیجه به عمل آمد.

حضرت خدیجه(س) در طول زندگی مشترک با پیامبر گرامی اسلام(ص)، خدمات بسیاری برای آن بزرگوار و دین اسلام انجام داد. حمایت های مالی، روحی، عاطفی از حضرت محمد(ص)، تصدیق و تأیید پیامبر در روزگاری که هیچ کس تأییدش نمی کرد و یاری ایشان در برابر آزار مشرکان، گوشه هایی از این خدمات ارزشمند است. حضرت خدیجه(س) پس از ازدواج با پیامبر، دارایی اش را به ایشان بخشید تا آن را هرگونه می خواهد مصرف کند. رسول گرامی اسلام در این زمینه می فرماید: هیچ ثروتی به اندازه ثروت خدیجه(س) برای من سودمند نبود.

حضرت خدیجه(س)، این بانوی بزرگوار نه تنها از عمق جان به رسالت پیامبر ایمان آورد، بلکه او را در برابر سختی ها و تکذیب مشرکان و بدخواهان یاری داد. تا زنده بود، اجازه نداد آزار و شکنجه مشرکان بر رسول خدا صلی الله علیه و آله سخت آید. هنگامی که رسول الله(ص) با باری از مصیبت و اندوه به خانه می آمد، خدیجه او را دلداری می داد و نگرانی را از ذهن و خاطرش می زدود.

اموال حضرت خدیجه علیها السلام به عنوان ابزاری مناسب از همان ابتدا در خدمت اسلام و پیشرفت آن قرار گرفت. جالب این که آخرین بخش از دارایی خدیجه توسط امیر مؤمنان(ع) در سفر هجرت به مدینه صرف شد. لذا سفر اکثر مسلمانان با اموال خدیجه ممکن شد. آخرین آن ها هم قافله ای بود که امیر المؤمنین(ع) آن را سرپرستی کرد.

پیامبر اکرم پیکر مطهر حضرت خدیجه را با آن کفن پوشانید. سپس جنازه او را با همراهان به سوی قبرستان معلی بردند تا در کنار مادرش حضرت آمنه به خاک بسپارند. در آنجا قبری برای حضرت خدیجه آماده کردند، رسول خدا در میان آن قبر رفت و خوابید، سپس بیرون آمد و آن گوهر پاک را در آنجا به خاک سپرد.